

Furia ucítila příběhy, jen co se rozeběhla po schodech dolů ke knihovně. Byla to ta nejlepší vůně na světě.

Nové knihy voněly po tiskařské černi, po lepidle, po očekáváních. Staré knihy byly cítit po dobrodružství, po svém vlastním a taky po tom, o kterém vyprávěly. A dobré knihy vyzařovaly aroma, v kterém vězelo to všechno, a ještě závan kouzla k tomu.

V knihovně domu Faerfaxů byla celá řada dobrých knih a ještě víc těch starých. Spousta z nich už byla tak zpuchřelá, že se okraje jejich stránek drolily jako suché listí, jen co jste se jich dotkli. Většinu někdo přečetl, ale byly tu i takové, o něž nikdo nezavadil ani koutkem oka, protože se ukrývaly v postranních chodbičkách a opouštět hlavní trasu bylo zakázané. „Nikdy nesejít ze stezky,“ zněl nepsaný zákon tohoto místa.

Knihovna se nacházela v prastarých katakombách. Klenba a tunel pocházely ještě z doby, kdy si Římané podrobili Británii. V zelených údolích Cotswoldsu se zachovala spousta přepychových vil. Na ruinách jedné z těchto usedlostí stálo dnes sídlo, jemuž Faerfaxové říkali prostě rezidence.

Když Furia vběhla do předsíně, domovník pan Wackford zrovna leštil železné dveře do knihovny. Kov se leskl jako zrcadlo a její odraz v něm byl celý pokřivený. To bylo lehkým vypoulením železa – jako by se zevnitř pokoušel prorazit ven nějaký buldozer. Až na to, že buldozer by neprojel mezi policemi na opačné straně.

Furia se sklouzla a zastavila přímo před Wackfordem. „Byl tady?“ vyhrkla. „Byl tu dneska můj otec?“

Samuelu Wackfordovi bylo něco přes šedesát a nevypadal ani o den mladší. Přesto jeho pracovní uniformu napínaly úctyhodné svaly. Žil v domě již dávno před Furiiným narozením a znal tu každý ohnutý hřebík a každou trhlinu v trámovi. Především ale znal tajemství knihovny. Už jeho otec pracoval pro Faerfaxovy a před ním i otec jeho otce.

Wackford měl krátké šedivé vlasy a kůži v obličejí jako pomačkaný papír. Na pravé tváři měl jizvu a těžkou tyčovou svítílnu coby obušek za opaskem – obojí ode dne před třiceti šesti lety, kdy i dveře došly újmy.

„Tvůj otec tu byl,“ řekl opatrně a Furia se kousla do rtu. „Asi před hodinou.“ Wackford dělal jen málo věcí rychle a mluvení k nim nepatřilo. Byl pilný, snaživý a silný jako mladý dělník z loděnice, ale rychlost pro něj byla cizí slovo jako frontispis nebo faksimile.

„A?“

„A co?“ zeptal se.

„Našel ji? Tu knihu?“

„Měl s sebou pár knih – čtyři, pokud jsem viděl správně.“

„Siebensternovy knihy?“

„To je možné.“

„Zatraceně!“ Zajela si rukou do rozčuchaných blond vlasů. „Pip mi řekl, že táta vyšel po schodech. Odsud.“

„Odkud taky jinak, mladá dámo?“

„Měl u sebe *tu* knihu?“

„Nevyptával jsem se ho na jednotlivé tituly.“

Najednou ji přepadla nedůvěra. „Neprozdil jsi mi to, vid? Kam jsem tu knížku schovala.“

„Kdybych mu pověděl, že jsem tě načapal mimo hlavní trasu, vyptával by se mě, jak je možné, že se patnáctileté děvče samotné potuluje po knihovně. Pak bych mu musel říct, jak často jsi tady dole na vlastní pěst.“ Vyčítavě se na ni podíval. „Nech mě jít s tebou. Někdo by na tebe měl tam vevnitř dávat pozor.“

„Dám na sebe pozor sama.“

„Jestli se ti něco stane, tak...“

Postavila se na špičky a letmo ho políbila na tvář. „Nic se mi nestane, slibuju.“ O krok ustoupila. „Proč jsi vlastně tady dole? Myslela jsem, že pomáháš Sunderlandovi s nábytkem.“

Wackford pohrdavě zkroutil rty. „Pokud se má nábytek z rezidence prodávat, tak beze mě. Mám to tu rád takové, jaké to je, každou židli a každou vázu.“

„Táta říkal, že potřebujeme peníze. Nutně.“ Doslova řekl: *Jestli okamžitě nezískáme nějaké finance, budeme muset propustit Wackforda, Paulinu a Sunderlanda.*

Domovník se podrbal za uchem. „Ale prostě ty věci vyskládat na příjezdovou cestu, nalepit na ně cenovky a přihlížet, jak si je odvázejí naprosto cizí lidé, to... to není pěkné.“ Z ucha mu vyrůstal dlouhý bílý chlup. Zatahal se za něj. „Vůbec to není pěkné.“

„To není.“ Furia na něco takového neměla čas. Ne, když byla ve hře kniha. „Pustíš mě teď dovnitř?“

Ukázal si na jizvu. „Tohle nemám od sekání trávy.“

„Budu opatrná, fakt.“

Přikývl, váhavě a mechanicky. Ale přistoupil ke dveřím, na minutu k nim přiložil ruku a mlčky zavřel oči. Pak zase přikývl, tentokrát rozhodněji.

„Dobrá,“ řekl. „Zdá se, že je tam klid. Tak běž.“ Skoro jako by ji povzbuzoval lenochod: Šup, šup, tempo!

Vytáhl z kapsy svazek klíčů a ten nejdelší a nejstarší zastrčil do zámku. V mechanismu to zaskřípalo a zabzučelo jako ve vosím hníždě, pak se ozvalo cvaknutí a dveře se otevřely.

Vůně knih, která je zahalila, byla omamná. Furia náhle pocítila hlad – šílený hlad po nových příbězích. Ale proto tady nebyla. Šlo jí jen o jediný příběh a ten byl skoro dvě stě let starý. Navíc ho znala téměř z paměti.

Wackford prošel otevřenými dveřmi a nakoukl do úzké chodby. Panoval tam klid jako ve vesmíru a možná přesně tohle ta knihovna byla – celé univerzum světů, které ještě chtějí být objeveny.

Chodba měla skoro čtyři metry na výšku, ale zato byla úzká. Tisíce knih zabíraly každý centimetr čtvereční zdí. Chodby vedly celé míle daleko do skály a nekonečně se větvily. V devatenáctém století si jeden z Furiiných předků vzal do hlavy, že toto podzemí zmapuje, ale stejně tak se mohl pokoušet spočítat chlupy rozružené gorile. Labyrint se větvil jako kořeny stromu a zdálo se, že nachází stále nové cesty do ještě užších puklin a vrstev půdy. Wackford tvrdil, že jeho dědeček došel na konec spousty z nich a i tam našel knihu vedle knihy. Dávno nebylo pochyb, že bibliomantika se na tomto místě osamostatnila. A to byl jeden z důvodů, proč sem Furia chodila tak často. Nemohla se dočkat, až se sama stane bibliomantkou, bude mít svoji dušeknihu a rozštěpí srdce jejích stránek.

Wackford ukázal na holou žárovku, která se houpala u stropu na krátkém kabelu. Elektřinu tady dole zavedli ve čtyřicátých letech, ale osvětlovala jen hlavní trasu a pár krajních odboček. „Teď to vypadá, že proud je celkem stabilní. Možná to občas zabliká, ale to nejsou výpadky, co by stály za řeč. Přesto,“ podal Furií svítilnu, „si raději vezmi tohle.“

Měla baterku zastrčenou v zadní kapse džínů, ale proti tomuhle monsturu to bylo jen takové maličké blikátko. Po krátkém zaváhání si svítilnu vzala.

„Mám ještě jednu,“ řekl Wackford, „neměj obavy.“

Nahodila si tu těžkou věc na rameno jako dřevorubeckou sekyru a vstoupila do knihovny. Po pár krocích zaslechla, jak za ní Wackford bez velkého nadšení volá: „A nescházej ze stezky!“ Miliony stránek papíru ztlumily jeho slova do šepotu.

Za Furiou se zavřely dveře.

Byla teď jediným člověkem mezi knihami a to milovala, milovala dokonce i stíny a ticho a jistotu, že na světě je jenom málo míst, jako je tohle. Možná je dokonce jen jediné.

Znovu se zhluboka nadechla, nasála vůni knih do plic a ještě prudčeji do srdce. Pak se vydala do hlubin knihovny a byla připravená se postavit všemu, co tu jen mohlo přebývat.

Furia šla po hlavní trase a sotva slyšela vlastní kroky na kamenné podlaze. Knihy pohltily většinu zvuků. Srdce jí bilo rychleji. Byla rozrušená jako vždycky, když sem vstoupila. Přesto se vzpírala strachu. Většinou se jí to dařilo.

Něco se kmitlo vedle ní na polici, ale než se po tom otočila, bylo to pryč.

Pokračovala dál, zahrnula na hlavní trase vlevo a před sebou viděla další propast knih. Přes všechny ty odbočky a rohy nebylo těžké zůstat na Wackfordově milované stezce – musela jen sledovat řetěz žárovek, které s odstupem několika metrů osvětlovaly temné chodby a zákoutí.

Za policemi byly schované staré výklenky s hroby, z nichž byly údajně všechny pozůstatky odstraněny. Co si asi mrtví mysleli o hanožení svých hrobů, když tu první Faerfaxové zřídili knihovnu? A kdo ví, jak to vypadá v tmavých postranních uličkách, za všemi těmi knihami, knihami a knihami?

Jako dítě Furia jednou sledovala svého otce hluboko mezi police, skrz ponuré papírové klenby a jeskyně z knižních hřbetů, dokud ho za jedním z rohů neztratila z očí. Když ho konečně znovu dostihla a on se otočil, už to nebyl její otec, nýbrž jeho vlastní noční můra. Toho pravého našla teprve po hodině. Možná ten přelud dodnes bloumá mezi policemi.

Chodby byly tak úzké, že Furia dokonce i na hlavní trase musela jít často bokem, protože jinak by neprotáhla ramena mezi k prasknutí narvanými policemi. Vůně knih sytila suchý vzduch, a když chodbami prolétl nečekaný závan větru, přinesl jen vůni obrovských svazků a občas vzdálené hlasy, které možná existovaly pouze v její fantazii.

A další rohy a křižovatky, tu a tam klenutá kaverna. Všude police, všude papír, většina z něj vázaná v kůži či plátně. Miliardy a miliardy slov z celého světa.

Kniha, která Furií do knihovny přivedla, měla dlouhý název, což v roce 1820, kdy poprvé vyšla, nebylo nic neobvyklého: *Fantastico Fantasticelli, pán podzimního polosvětla*. Autor byl známý coby Siebenstern, což byl pseudonym jednoho z jejích německých předků. Napsal celou hromadu knih, hlavně tehdy oblíbené romány o loupežnících a později ještě pár dalších. *Fantastico* byla jeho prvotina. Dneska šlo možná o zapomenutou knihu, ale svého času čtenáři tohle dobrodružství o italském náčelníkovi loupežníků s neobvyklým jménem hltali.

Byla to oblíbená kniha její matky. Často z ní předčítala, když byla Furia malá. Cassandra Faerfaxová zemřela při Pipově porodu. Furia bojovala každý den, aby nezapomněla na její usměvavý obličej. Když četla *Fantastica*, viděla svou matku před sebou, její dlouhé blondaté vlasy, které po ní zdědila, úzký nos a vysoké čelo se stejnýma zelenýma očima, jako měla Furia, a dlouhé prsty, jimiž s grácií listovala stránkami románu. Furia ji viděla, jak sedí u postele malé holčičky a svým klidným hlasem ji unáší do soutěsky v italských Přímořských Alpách, do světa loupežníka Fantasticelliho a jeho tlupy veselých ničemů.

Chvilí se Furia pídila po podobných knihách, starých i nových, ale žádná se *Fantasticovi* ani nepřiblížila. Ostatní Siebensternovy romány byly povětšinou jen slabým odvarem toho samého příběhu. Když byl dobrý, byl pestrý a napínavý a zavedl vás do neznámé doby. Když byl špatný, ulpívalo na něm něco trudnomyslného a bezvýhodného. A opravdu dobrý byl, aspoň podle Furie, jen *Fantastico* sám.

Schovala tu knihu do bezpečí před otcem, který ve svém divokém truchlení spálil celou řadu věcí, jež mu připomínaly zemřelou ženu. Nejspíš proto, že jeho hlava byla *plná* vzpomínek, které mu ve dne v noci nedaly klidu. Za ty roky se pro něj hledání knížky stalo takovou

malou obsesí, přízračným motivem. Tušil, že zmizení knihy má na svědomí Furia. A ona věděla, že po ní pořád tajně pátrá – jako by to byl ten poslední krok, aby mohl svoji ženu konečně nechat odejít.

Furia by nepřipustila, aby knihu zničil stejně jako šaty její matky a všechny ostatní věci, na kterých lpěla. Furia se za to na něj proto dlouho zlobila, ale teď už ho chápala o něco líp. I deset let po Cassandřině smrti se Tiberius Faerfax pořád ještě nenaučil, jak s tou tragédií naložit. Nedával svoje emoce příliš často najevo a o svojí ženě skoro nikdy nemluvil. Větší mlčenlivost zachovával už jen o svých zážitcích z války v Refugiu noci.

Mezi policemi se znova cosi pohnulo, tentokrát vlevo od ní. Zastavila se a pomalu otočila hlavu.

Nahoře na knihách se usadili dva maličkatí origami ptáčci, oba už trošku zažloutlí. Bylo to zázračné dílo umělecky poskládané z papíru. Jeden zrovna baštil prach ze sbírky básní a druhý vypadal, že upřel oči na Furiu. Přitom neměl oči, stejně jako všichni origami ptáčci, a ani obličej, až na dlouhý zobák.

„Ahoj vy dva,“ pozdravila je Furia.

Jedno ze zvířátek v klidu dál baštilo. Druhé odhodlaně vykročilo k okraji knihy, jednou máchlo hranatými křídly a naklonilo hlavu. Jako by si Furiu přeměřovalo, kdyby mohlo vidět, ale nejspíš jen zaznamenalo její pach.

„Nenechte se rušit,“ řekla Furia a pokračovala dál.

Brzo nato potkala celé hejno, aspoň dvacet ptáčků, kteří svými papírovými zobáčky zobali zbytky prachu z knih. Byli to paraziti, již se nekontrolovaně množili. Furiu předci je chovali, aby zabránili hromadění prachu na knihách, což byl úkol, který beze zbytku plnili. Hopsali a prolézali policemi jako nějaký podivný hmyz a málokdy jich člověk potkal najednou víc než jen hrstku. Proto bylo to hejno, co se právě slétlo na sebrané vydání portugalských romanopisců, vskutku nezvyklý pohled. Dokud origami nepřijdou na chuť papíru, nikomu tu nevadí. Naštěstí ptáčci neměli kanibalismus v povaze.

Uviděla jich ještě pár, nezvykle mnoho, než konečně došla na křižovatku, kde musela zahrnout vlevo. Přesněji řečeno: *sejít ze stezky*. Schovala *Fantastica* v jedné z tmavých postranních uliček, stranou od elektrických kabelů, vedle švédské knížky o lisování raně industriálních ozubených kol. Spoléhala na to, že její otec neprojeví v brzké době zájem o strojírenství, které vyvinuli v přístavech v Botnickém zálivu.

Po několika krocích zapnula Wackfordovu svítilnu. Pár origami se šustěním proletělo kuželem světla. Furia na ně namířila baterku a nakřčila čelo. Přemýšlela, s čím se ty malé kreaturky v hlubinách knihovny lopotí, že už vysílají poslíčky dokonce i do předních částí.

Musela dvakrát odbočit, než konečně našla poličku s *Fantasticem*. Ulevilo se jí, když spatřila knihu na svém místě. Odložila rozsvícenou svítilnu do police a vytáhla román ven. Desky knížky zhnědly a vazba byla uvolněná. Na obálce nebyl žádný obrázek, jen název vyvedený vybledlým písmem. Pod tím stálo: *Adventury udatného kapitána Fantasticelliho z análů ligurské historie*. Hned jak si Furia přečetla ten podtitul, slyšela v duchu hlas svojí matky a příjemně jí zamrazilo.

Obě její křestní jména pocházela z téhle knihy. Furia byla vychytalá zlodějka, která několikrát Fantasticellimu vypálila rybník a sebrala lup, a Salamandra zas kouzelná lesní diva s bradavicí na obličejí.

I její bratr Pip měl jméno podle literární postavy, podle hrdiny z Dickensových *Nadějných vyhlídek*. Dickens byl oblíbený autor jejich otce a Furia si dovedla živě představit, jak Tiberius ve vášnivé debatě trvá na tom, aby alespoň syna a nositele rodinné tradice pojmenovali po Dickensově hrdinovi, když už se jeho dcera jmenuje po bradavičnaté babě, co sbírá kořínky.

Furia otevřela knihu, přečetla si začátek a zase to byla láska na první pohled. Začínalo to jedné bouřlivé noci u táboráku a příběhem v příběhu. Než se Furia nadála, už se začetla, otočila stránku a další...

Vtom zaslechla šelest.

Překvapeně nechala knihu klesnout, chtěla sáhnout po svítilně a přitom ji omylem srazila z police. S třísknutím narazila na zem a tam se na

všechny strany rozprskly stovky černých puntíků, hemžily se rychle jako blechy.

Písmenka.

Rychlostí větru se zformovala do dlouhé řady, která dosahovala z jedné police na druhou, táhla se oběma směry a ztrácela se ve stínech. Samohlásky a souhlásky, mezi tím háčky a čárky, které se kývaly jako oči na stopkách tenoučkých tykadel.

Furia se zhluboka nadechla a vydechla, odložila knížku do police a zvedla svítilnu. „To jste zase vy.“ S povzdychnutím přešla kuželem světla po houfu batolících se písmenek.

Znovu zaslechla ten šelest a vtom se písmenka před Furiou začala rychle formovat. Strkala se a padala přes sebe a v tu chvíli vypadala přesně jako pořádný houf mravenců.

Jedna špička se pomalu vysunula výš, jako by rychle vyrostl kmen stromu. Maličko se zakymácela, když dosáhla úrovně Furiiných očí, a ohnula se stranou k polici, kde ležel *Fantastico*. Na tucet písmenek přehopsalo na polici a bleskově utvořilo tři slova:

DOBRY DĚN FURIE

V kolektivní mysli písmenek – všechna se vysypala z rozpadnutých starých knih – neexistovala interpunkční znaménka. Furia se jednou ptala po důvodu a hned si vysloužila rozhořčení. Čárky, tečky a co teprve středníky, to je jen zbytečné smetí. Pro ně není v hejnu místo.

„Ahoj Ypsilonzete,“ pozdravila Furia a písmenka se mezitím na polici znovu přeskupovala. Před pár lety se rozhodla, že to hejno potřebuje jméno a Ypsilonzet bylo první, co ji napadlo. „Vyděsil jsi mě k smrti.“

MUSÍŤ OJSD PRVĚ, napsala písmena. Někteří přebytečně rozrušeně poskakovala na regálu, jako by chtěla podtrhnout naléhavost varování.

Furii vyschlo v krku. „Co se děje?“

Další hemžení a po chvíli tam stálo jediné slovo:

PLISŇÁK

Furia zaklela. „Někde blízko?“

Na cestě ΔEM

Zatočila svítilnou a posvítila si do obou směrů chodby. Na jedné straně nebylo nic vidět, na druhé se třepotalo hejno písmen. Za ním prázdno.

„Jak blízko?“

Když znova posvítila na polici, stálo tam: **Z A P Á R P O H Y**

Už přes sto padesát let se bibliomanti Faerfaxové starali o to, aby do katakomb nepronikalo vlhko. Ale i jejich moc měla své meze. Takže se za jednou z polic v přední části nahromadila vlhkost a z ní vyrostl Plísňák, který oživil stejně jako Ypsilonzet a zvířátka z origami.

Mohla to být náhoda, ale Furia moc dobře věděla, že její otec byl poslední dobou moc zaměstnaný a nepozorný.

M A z e J p r y Č, nabádal ji Ypsilonzet.

„Odkud přijde?“

Z P R A V A

Ztišila hlas a zašeptala: „Víš, že jsem tady?“

J s i m o c h l a s i t á

A pak:

N o t j v é n e m e h z o

Furia odcvrnkla N na knihy. Narazilo do hřbetů a převalilo se, hned však spěchalo zpátky na své místo. Ostatní písmenka teď rychlostí blesku utvořila: **N E M ě h l o N Ě m e h l o N e M E H z o N e m e h l o**

Ypsilonzet měl pravdu. Nedala na Wackfordovo varování a byla si moc jistá. Jestli ji Plísňák načapá, vyplazí se Ypsilonzet puklinami v zemi a vytvoří na jejím náhrobku těchhle pět slov:

**Furia Faerfaxová
1999–2014
S A M A s i Z A t ě m o h l a**

Vpravo byla hlavní stezka, ale jestli se chce vyhnout Plísňákovi, musí jít opačným směrem a doufat, že brzo narazí na odbočku.

ZaíkeJ, napsal Ypsilonzet. TeB

Téměř vrátila *Fantastica* zpátky do police, ale pak si to rozmyslela. Kdo ví, kdy bude mít příležitost se sem vrátit – jestli to za pár minut bude ještě vůbec hrát roli. Zastrčila si knihu za okraj džínů, přetáhla si přes ni tričko a rozeběhla se. Světlo svítlny přejíždělo z knih na podlahu a zase zpátky. Doprovázela ji šelst písmenkového roje. Ypsilonzet se znova sesypal k sobě a rychle se batolil vpřed jako dvě stezky plné mravenců vlevo a vpravo od Furie podél polic.

Za ní něco zapraskalo. Ohlédla se v běhu přes rameno, ale byla tam jen zeď temnoty. Aby si za sebe posvítila, musela by se zastavit.

Z praskání se stal sykot a další zápach přehlušil vůni knih: puch vlhkého sklepa.

Doběhla na křižovatku a zabočila vlevo. Před ní ležela chodba, kterou prošla jen natočená bokem, tak moc blízko u sebe byly police s knihami.

Jakmile se tam vměstnala, mávla svítlnou krátce směrem, odkud přišla. Věděla, že je to chyba, dřív, než ten pohyb dokončila. Ten pohled jí na zlomek vteřiny ohromil.

Plísňák byl mnohem větší než naposledy, kdy se s ním setkala. To jí bylo devět a byla tu v doprovodu svého otce. Dneska, o šest let později, tady nebyl nikdo, za kým by se mohla schovat.

Stála před ní stvůra vypadající jako chlupatý lívanec z plísňových spor, větší než polštář a hýřila barvami jako olejová skvrna. Vodorovně se posouvala chodbou. Její okraje se třepotaly jako listy podvodních rostlin v proudu. Na předním okraji se čím dál víc rozevírala štěrbina, až to vypadalo, že se Plísňák rozdvojí. Protivítr vzdouval jeho pusu ještě víc do šířky a plavil se teď k Furii jako otevřený sáček, který se přes ni v příštím momentu chystá překotit a zhltnout ji.

S rozčileným výkřikem se otočila a prodírala se úzkou uličkou. Přínejmenším nebude jediná, kdo se tu musí potýkat s malým prostorem, leda že...

Plísňák se v letu otočil po vertikále a řítil se na ni jako platýs mezi regály. Furia sice měla dobrých pět metrů náskok, ale ten se z vteřiny

na vteřinu vypařil. Když ji zápach plísně přemohl, zastavila se, otočila a hodila Plíšňákovým směrem knihu z nejbližší police. Z mezery, která po ní zůstala, vyletělo několik origami. S šelestem vyskočili na své papírové nožky, Furií na ruku a na ramena a poskakovali dál do protější police, pryč z kuželu světla do tmy.

Furia mrštila knihou přímo do Plíšňákova chřtánu. Štěrbina se zavřela, příšera se zastavila a asi přemýšlela, jestli náhodou zrovna nespolkla kus té holky. Furia se mezitím sunula dál, pozorovala několik origami, kteří prchali stejným směrem, a konečně pochopila, proč jich bylo tolik: Vydali se před Plíšňákem na úprk do bezpečí, chtěli prchnout z nejhlubších oblastí a tak svému pronásledovateli zatarasili cestu.

V hlavě jí řinčelo na tisíc výstražných zvonků. Možná by ho měla rozptýlit dalším vrhem, ale pochybovala, že by se to podařilo. V tentýž okamžik jí něco pořádně narazilo do ramene a chvílku čekala, že se jí do hlavy zakousne plíšňová čelist. Ale byla to jen kniha, kterou ta příšera s podivuhodnou silou vyplivla.

Dokonce i v tuhle chvíli Furií zamrzelo, že musí nechat poničený svazek na zemi. Bibliomanti, kteří nezacházejí s knížkami s respektem, ztrácejí své schopnosti. Jakmile poleví jejich láska k literatuře, zeslábne i jejich síla. A Furia ještě nebyla ani zdaleka plnohodnotnou bibliomantkou. Ta trocha energie, kterou dovedla z knih vytáhnout, nestála ani za řeč.

Díky Plíšňákovu zaváhání získala pár kroků náskok, ale teď se jí vydal znovu pronásledovat a ani splašení origami ptáčci, kteří poletovali kolem polic a knih, ho nerozptýlili. Teď chtěl Furií.

Police byly pevně přišroubované ke zdím a příliš těžké, než aby se daly použít coby překážka. Mohla se jenom pokusit utíkat rychleji, ještě hbitěji se protahovat uličkou mezi knihami a u toho uvažovat, které ze svých skromných schopností by mohla použít. Ale na to by se musela soustředit, což bylo v téhle chvíli prakticky nemožné.

Chodba před ní se rozšiřovala a najednou se objevily tři schody vedoucí dolů. Furia si jich všimla příliš pozdě, s klením přeskočila první

z nich a pak už neměla pod nohama pevnou zem a padala do prázdna. Narazila si koleno, vykřikla a skulila se stranou. Svítlna jí vyklouzla z ruky a odkutálela se pryč, kužel světla namířil na stěnu s knihami a osvětlil část knih za ním.

Plíšňák proklouzal do širší chodby, pokračoval dál a za sebou táhl příval strašlivého smradu. Furia se po něm ohlédla a na okamžik přišla o čich. Desítky origami ptáčků kolem ní poletovaly, jejich stíny vypadaly jako hranaté kočky, co poskakují z police na polici.

Za Plíšňákem se z chodby vyhrnul proud písmenek, proudil po schodech dolů a obranně se postavil mezi Furií a tu příšeru. Z hemžícího davu se stala věž, která vši silou vrazila do Plíšňáka a vyvedla ho z rovnováhy. To ho ale zadrželo jen na chvíli, pak si díky tomuto útoku všiml, že pod ním na zemi něco je. Podíval se na Ypsilonzeta a Furií v též vteřině, nadmul se a otočil se s otevřenou pusou jejich směrem.

„Zmiz!“ vykřikla Furia a myslela Ypsilonzeta, protože Plíšňák už pomalu pohlcoval první písmenka. Další samohlásky a souhlásky hopkaly po schodech nahoru, ale byly tam takové, které chtěly pomstít smrt svých druhů. Byla jen otázka času, než celé hejno zmizí v Plíšňákově tlamě.

Furia se zapotácela. Několik origami v panice seskočilo z polic a dostalo se do proudu, který vedl přímo do Plíšňákovy tlamy. Ypsilonzet se uvnitř té pusy nadouval jako balon z písmenek, rozklepal tu příšeru a bránil se ze všech sil. Ale zdálo se, že tím svůj zánik jen odložil, protože Plíšňák s mlasknutím sevřel čelisti a přitom odřízl proud písmenek, která do něj stále proudila.

Furia zatnula pěsti a skočila po Plíšňákovi. Ruce jí až po předloktí zmizely v měkké plíšňové hmotě, roztáhla prsty a pokusila se vytrhnout z toho stvoření celé kusy. Do obličeje jí explodovaly vatové obálčky výtrusů, ale Plíšňák nevypadal, že by mu to vadilo, a nedal se na úprk. Jeho tělo z plíšně bylo pevné a velmi pružné zároveň. Furiin útok mu způsobil jen pár pohmožděnin.

Tlamu měl Plíšňák pořád zavřenou, jednotlivá písmenka visela na okrajích jeho plíšňové srsti, některá padala do hloubky a roztávala. Fu-

ria klopýtavě couvala, patami narazila do spodního schodu a jen s námahou udržela rovnováhu.

Plísňák se jí teď vznášel přímo před obličejem. Vypadalo to, že už strávil poslední písmenka, pak jeho lívancovitým tělem projela vlna. S ohavným zapraskáním se uprostřed rozevřel a Furia hleděla přímo do jeho otevřené tlamy. Rozmačkaní origami ptáčci se mu lepili na patro a mezi nimi nehybně vězela písmenka jako zbytky čokoládového sypání. Zápach ji vyrazil dech a téměř omdlela.

Možná by to tak bylo lepší, omdlít jako ty přecitlivělé slečinky ze starých románů, prostě celou tu zkázu ignorovat a konec milosrdně prospat. Ale ona byla Furia Salamandra Faerfaxová – uchazečka o bibliomantskou moc a brzy majitelka své dušeknihy. Docela jistě neklesne v bezvědomí k zemi a nevzdá se jako nějaká roztřesená netýkavka.

Zaměřila se na svého protivníka a posbírala všechnu odvahu. Zatnula pěsti a vši silou jimi udeřila nahoru, přímo pod Plísňákovu tlamu. Ruce jí projely plísňovou srstí a na jednu nekonečnou vteřinu uviděla Plísňákovy vnitřnosti uprostřed jeho tlamy. Když ruce zase vytáhla, příšera se zapotácela a sesula se na zem.

Roztřesený plísňový koberec sebou plnou vahou plácnul na podlahu a kolem se rozstříkly zbytky Ypsilonzeta. Furia na příšeru vyskočila oběma nohama a nestarala se, jestli se jí znovu pokusí odhodit. Písmenka proudila ze všech směrů do spleti plísně, utvořila pevné lano, které se jako síť stahovalo kolem Plísňáka a vytloukalo z něj duši. Furia zároveň svojí converskou vykopávala zprostřed jeho těla stále větší bíloželené kousky.

Trvalo celé minuty, než příšera přestala klást odpor. Vlákná výtrusů zhrudkovatěla jako mokrá vata a pak se rozpadla. Zůstal jen mléčný povlak na zemi, zapáchající po hnilobě a plísni.

Furia si vyčerpaně dřepěla, nechala písmenka protéct svými prsty a sledovala origami ptáčky, jak potrhle oslavně tančí na hřbetech knih.